

บทที่ 4

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในการนัดพบระหว่างชายหญิงที่มีความสัมพันธ์ในระดับต่างๆ โดยวิธีการวิเคราะห์ Chi-square เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างเพศ ประเภทโรงเรียน แผนการเรียน ระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา และสถานภาพการพักอาศัย

จากผลการวิจัยจะแบ่งเป็นลำดับชั้นความสัมพันธ์ดังนี้

ชั้นที่ 1 ในกรณีที่ชายหญิงมีการนัดพบกันโดยไม่มีความรัก แล้วมีการเดินจับมือ การเดินโอบกอด การจูบ การเล้าโลม การร่วมเพศ วัยรุ่นชายมีจรรยาวิพากษ์แตกต่างจากวัยรุ่นหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยวัยรุ่นชายเห็นว่าพฤติกรรมทางเพศตั้งแต่จับมือจนถึงร่วมเพศ ถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นหญิง (ตารางที่ 2)

เมื่อแยกตามประเภทของโรงเรียน จะพบว่าวัยรุ่นที่มาจากโรงเรียนชายล้วนจะมีความเห็นว่ามี การนัดพบกันโดยไม่มีความรักแล้วมีการเดินจับมือ การเดินโอบกอด การจูบ การเล้าโลมและการร่วมเพศ ถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นโรงเรียนสหศึกษาและวัยรุ่นที่มาจากโรงเรียนหญิงล้วน เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างประเภทโรงเรียนกับจรรยาวิพากษ์ พบว่าประเภทของโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับการตัดสินจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นในกรณีที่ชายหญิงนัดพบกันโดยไม่มีความรักแล้วมีการเดินจับมือ การเดินโอบกอด การจูบ การเล้าโลม และการร่วมเพศ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05(ตารางที่ 7) และจากตารางที่ 7.1 พบว่าเมื่อเปรียบเทียบระหว่างวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนชายล้วนกับโรงเรียนหญิงล้วน จะมีความเห็นแตกต่างกันทุกพฤติกรรมทางเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนชายล้วนเห็นว่าพฤติกรรมทางเพศทั้ง 5 พฤติกรรมถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนหญิงล้วน และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนชายล้วนกับวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนสหศึกษามีความเห็นแตกต่างเพียงการเดินจับมือกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนชายล้วนเห็นว่าพฤติกรรมการเดินจับมือถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนสหศึกษา ส่วนพฤติกรรมการเดินโอบกอดจนถึงการร่วมเพศวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนชายล้วนกับวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนสหศึกษาจะมีความเห็นไม่แตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบระหว่างวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนหญิงล้วนกับวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนสหศึกษามีความเห็นแตกต่างกันในพฤติกรรมการเดินโอบกอดจนถึงการร่วมเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนสหศึกษาเห็นว่าเมื่อนัดพบกันโดยไม่มีความรักมีการเดินโอบกอด การจูบ การเล้าโลม การ

ร่วมเพศ ถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนหญิงล้วน ส่วนการเดินจับมือวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนสหศึกษากับวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนหญิงล้วนมีความเห็นไม่แตกต่างกัน

เมื่อแยกตามแผนการเรียนพบว่าวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์ทั่วไปจะเห็นว่าเมื่อนัดพบกันโดยไม่มีความรักแล้วมีการเดินจับมือถูกต้องมากที่สุด รองลงมาคือวัยรุ่นที่เรียนสายวิทย์และวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์คำนวณเห็นว่าถูกต้องน้อยที่สุด แต่เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างแผนการเรียนกับจรรยาวิพากษ์ พบว่าแผนการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นในกรณีที่ชายหญิงนัดพบกันโดยไม่มีความรักแล้วมีการเดินจับมือ แต่พฤติกรรมการเดินทาง โอบกอด การจูบ การเล้าโลม และการร่วมเพศ แผนการเรียนมีความสัมพันธ์กับจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นในกรณีที่ชายหญิงนัดพบกันโดยไม่มีความรัก เมื่อเปรียบเทียบระหว่างวัยรุ่นที่เรียนสายวิทย์กับวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์คำนวณ พบว่ามีความเห็นไม่แตกต่างกันในพฤติกรรมทางเพศตั้งแต่การเดินทาง โอบกอดจนถึงการร่วมเพศ (ตารางที่ 12.1) เมื่อเปรียบเทียบวัยรุ่นที่เรียนสายวิทย์กับวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์ทั่วไป พบว่าทั้งสองสายการเรียนจะมีจรรยาวิพากษ์แตกต่างกันในพฤติกรรมการเดินทาง โอบกอด โดยวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์ทั่วไปเห็นว่าการเดิน โอบกอดกันถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นที่เรียนสายวิทย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนพฤติกรรมอื่นไม่มีความแตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์คำนวณกับวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์ทั่วไปพบว่าทั้งสองสายการเรียนมีจรรยาวิพากษ์แตกต่างกันในพฤติกรรมการเดินทาง โอบกอดจนถึงการร่วมเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์ทั่วไปเห็นว่าพฤติกรรมเดินทาง โอบกอด การจูบ การเล้าโลม และการร่วมเพศ ถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นที่สายศิลป์คำนวณ

เมื่อแยกตามระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา และสถานภาพการพักอาศัย ไม่พบว่ามีความสัมพันธ์กับจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นในกรณีไม่มีความรัก แล้วมีการเดินจับมือ การเดินทาง โอบกอด การจูบ การเล้าโลม การร่วมเพศ และวัยรุ่นยังไม่ยอมรับพฤติกรรมทางเพศทั้ง 5 พฤติกรรมว่าถูกต้อง

แต่ทั้งวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงเห็นว่ายังไม่ควรมีการถูกเนื้อต้องตัวกัน (จากตารางที่ 2 ไม่มีพฤติกรรมใดที่วัยรุ่นเห็นว่าถูกต้องเกิน 50%) และจากการให้เหตุผลของรุ่นชายและหญิงส่วนใหญ่ให้เหตุผลตรงกันว่า ผู้ชายควรให้เกียรติผู้หญิงไม่ฉวยโอกาสถูกเนื้อต้องตัวผู้หญิง ผู้หญิงควรรักษาวล สงวนตัวเมื่อไม่ได้รับรักชอบกัน ไม่ควรให้ฝ่ายชายถูกเนื้อต้องตัว

และในมุมมองความคิดเห็นที่ได้จากการสัมภาษณ์วัยรุ่นชายส่วนใหญ่ จากโรงเรียนชายล้วนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า คนเราถ้าไม่ได้รับรักชอบกัน ไม่ควรให้ฝ่ายชายถูกเนื้อต้องตัวกัน ถ้าผู้หญิงยอมแสดงว่าใจง่าย ไม่น่าคบ

ในขั้นที่ 2 ในกรณีที่ชายหญิงมีการนัดพบกันโดยชอบพอกัน วัยรุ่นชายเห็นว่ามี การเดินจับมือ การเดินโอบกอด การจูบ การเล้าโลม การร่วมเพศ ถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นหญิงทุกพฤติกรรมและเมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับจรรยาวิพากษ์ พบว่าเพศไม่มีความสัมพันธ์ในพฤติกรรม การเดินจับมือ แต่เพศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม การเดินโอบกอด การจูบ การเล้าโลม การร่วมเพศ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 (ตารางที่ 3) ในขั้นนี้วัยรุ่นทั้งชายและหญิงยอมรับในการเดินจับมือกันว่าถูกต้อง (87.9%และ83.8% ตามลำดับ) และจากการให้เหตุผลส่วนใหญ่ของวัยรุ่นมีความเห็นว่า เมื่อชอบพอกันแล้วการเดินจับมือกันเป็นเรื่องธรรมดา เพื่อนต่างเพศกันยังเดินจับมือกันได้

เมื่อแยกตามประเภทของโรงเรียนวัยรุ่นที่เรียน โรงเรียนชายล้วนจะเห็นว่ามี การเดินจับมือ การเดินโอบกอด การจูบ การเล้าโลม การร่วมเพศ ถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนสหศึกษา และวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนหญิงล้วนทุกพฤติกรรม เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของโรงเรียนกับจรรยาวิพากษ์ พบว่าประเภทของโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นในกรณีที่ชายหญิงชอบพอกันนัดพบกันมีการเดินจับมือ การเดินโอบกอด การจูบ การเล้าโลม และการร่วมเพศ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 (ตารางที่ 18) และจากตารางที่ 18.1 เมื่อเปรียบเทียบระหว่างวัยรุ่นที่มาจากโรงเรียนชายล้วนกับวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนหญิงล้วนจะมีความเห็นว่าเมื่อมีการนัดพบกันโดยชอบพอกันแล้วมีการเดินจับมือกัน มีจรรยาวิพากษ์ไม่แตกต่างกัน ส่วนพฤติกรรม การเดินโอบกอด การจูบ การเล้าโลม การร่วมเพศ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนชายล้วนเห็นว่าพฤติกรรมตั้งแต่การเดินโอบกอดจนถึงการร่วมเพศถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนหญิงล้วน เมื่อเปรียบเทียบวัยรุ่นที่มาจากโรงเรียนชายล้วนกับวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนสหศึกษาในพฤติกรรม การเดินจับมือจนไปถึงการร่วมเพศพบว่า มีจรรยาวิพากษ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนชายล้วนเห็นว่าพฤติกรรมทางเพศทั้ง 5 พฤติกรรม ถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนสหศึกษา เมื่อเปรียบเทียบวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนหญิงล้วนกับวัยรุ่นโรงเรียนสหศึกษาพบว่าจรรยาวิพากษ์แตกต่างกันในพฤติกรรม การจูบ การเล้าโลม และการร่วมเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนสหศึกษาเห็นว่าเมื่อนัดพบกันโดยไม่มีความรักแล้วมีการจูบ การเล้าโลม และการร่วมเพศ ถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนหญิงล้วน

เมื่อแยกตามแผนการเรียนวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์ทั่วไปเห็นว่าการเดินจับมือ การเดินโอบกอด การจูบ การเล้าโลม การร่วมเพศ ถูกต้องมากกว่าแผนการเรียนสายศิลป์ทั่วไปและสายวิทย์ในทุกพฤติกรรม เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างแผนการเรียนกับจรรยาวิพากษ์ พบว่าแผนการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับการตัดสินจรรยาวิพากษ์ในกรณีที่ชายหญิงชอบพอกันนัดพบกันมีการเดินจับมือ

และเดินโอบกอดกัน แต่แผนการเรียนมีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจรยาวิพากษ์ในกรณีที่ชายหญิงชอบพอกันนัดพบกันมีการจูบกัน การเล้าโลม การร่วมเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตารางที่ 13) เมื่อเปรียบเทียบระหว่างวัยรุ่นที่เรียนสายวิทย์กับวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์คำนวณ พบความแตกต่างของจรรยาวิพากษ์ในพฤติกรรมจูบกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์คำนวณเห็นว่าพฤติกรรมจูบกันถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นที่เรียนสายวิทย์ ส่วนพฤติกรรมการเล้าโลม การร่วมเพศไม่มีความแตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบวัยรุ่นที่เรียนสายวิทย์กับวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์ทั่วไป พบว่ามีจรรยาวิพากษ์แตกต่างกันในพฤติกรรมจูบ การเล้าโลม การร่วมเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์ทั่วไปเห็นว่าพฤติกรรมจูบ การเล้าโลม การร่วมเพศ ถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นที่เรียนสายวิทย์ เมื่อเปรียบเทียบระหว่างวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์คำนวณกับวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์ทั่วไปพบว่ามีจรรยาวิพากษ์แตกต่างกันในพฤติกรรมจูบ การเล้าโลม และการร่วมเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์ทั่วไปเห็นว่าพฤติกรรมจูบ การเล้าโลม การร่วมเพศ และถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์คำนวณ

ในมุมมองความคิดที่ได้จากการสัมภาษณ์วัยรุ่นหญิงโรงเรียนหญิงล้วนส่วนใหญ่ มีความเห็นว่าแค่ชอบพอกันเดินจับมือกันก็พอ ไม่ควรแสดงพฤติกรรมเกินกว่านี้จะดูไม่งาม และมุมมองความคิดจากการสัมภาษณ์วัยรุ่นชายสายศิลป์ทั่วไปส่วนใหญ่จากโรงเรียนสหศึกษามีความเห็นที่ผู้ชายควรให้เกียรติผู้หญิงไม่ฉวยโอกาส แค่เดินจับมือกันก็พอแล้ว เป็นเรื่องที่ได้แต่ไม่ควรอยู่ในชุดนักเรียน นักศึกษา คนอื่นมองดูจะน่าเกลียด ในมุมมองความคิดจากการสัมภาษณ์วัยรุ่นชายสายศิลป์ทั่วไปส่วนใหญ่จากโรงเรียนสหศึกษามีความเห็นที่เพื่อนกันยังเดินจับมือกัน เดินโอบกอดกันได้ไม่เห็นแปลก แล้วทำไมคนชอบกันจะทำไม่ได้

และเมื่อแยกตามระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา และสถานภาพการพักอาศัยไม่พบว่ามีสัมพันธ์กับจรรยาวิพากษ์ในกรณีที่ชายหญิงชอบพอกันนัดพบกันมีการตัดสินใจตัดสินใจรยาวิพากษ์ในกรณีที่ชายหญิงชอบพอกันนัดพบกันมีการเดินจับมือ การเดินโอบกอด การจูบ การเล้าโลม การร่วมเพศ แต่จะพบว่าวัยรุ่นจะยอมรับพฤติกรรมคล้ายคลึงกันในพฤติกรรมเดินจับมือ

ขั้นที่ 3 ในกรณีที่ชายหญิงมีการนัดพบกันโดยที่ทั้งสองรักกัน วัยรุ่นชายเห็นว่ามีการเดินจับมือ การเดินโอบกอด การจูบ การเล้าโลม การร่วมเพศ ถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นหญิงทุกพฤติกรรม เมื่อทดสอบความสัมพันธ์การตัดสินใจรยาวิพากษ์ในกรณีที่ชายหญิงชอบพอกันนัดพบกันมีการเดินจับมือ พบว่าเพศไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเดินจับมือ แต่เพศมีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจ

จรรยาวิพากษ์ในกรณีที่ชายหญิงชอบพอกันนัดพบกันการเดินโอบกอด การจูบ การเล้าโลม การร่วมเพศ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05(ตารางที่ 4) ทั้งวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงเห็นว่าการเดินจับมือ (93.8%,92.9%)และการเดิน โอบกอด(76.9%,62.3%) ถูกต้องมากที่สุด โดยให้เหตุผลว่า คนรักกันเดินจับมือกันและเดินโอบกอดกันเป็นการแสดงถึงความเอื้ออาทร ให้ความอบอุ่นกับอีกฝ่ายได้ การเดินโอบกอดกันเป็นการแสดงความรักอย่างหนึ่ง และเป็นการเพิ่มความสนิทสนม แต่ในขั้นที่ 3 นี้วัยรุ่นชายยังเห็นว่า เมื่อนัดพบกันแล้วมีการจูบกันถูกต้อง 51.8% โดยให้เหตุผลว่า เมื่อรักกันแล้วมีการจูบกันก็ไม่เสียหาย แต่ไม่ควรทำในที่สาธารณะ

เมื่อแยกตามประเภทของโรงเรียน พบว่าวัยรุ่นที่เรียน โรงเรียนชายล้วนมีความเห็นว่าการเดินจับมือ การเดินโอบกอด การจูบ การเล้าโลม การร่วมเพศถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนสหศึกษาและโรงเรียนหญิงล้วนทุกพฤติกรรม และเมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของโรงเรียนกับจรรยาวิพากษ์ พบว่าประเภทของโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นในกรณีที่ชายหญิงรักกันนัดพบกันมีการเดินจับมือ การเดินโอบกอด การจูบ การเล้าโลม การร่วมเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตารางที่ 19) และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างวัยรุ่นที่มาจากโรงเรียนชายล้วนกับวัยรุ่นที่เรียน โรงเรียนหญิงล้วนจะมีความเห็นว่าการนัดพบกันโดยรักกันแล้วมีการเดินจับมือ การเดินโอบกอดกัน มีจรรยาวิพากษ์ไม่แตกต่างกัน ส่วนพฤติกรรมการจูบ การเล้าโลม การร่วมเพศ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบวัยรุ่นที่มาจากโรงเรียนชายล้วนกับวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนสหศึกษาในพฤติกรรมการเดินจับมือไปถึงการร่วมเพศพบว่ามีจรรยาวิพากษ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยวัยรุ่นที่มาจากโรงเรียนชายล้วนมีความเห็นว่าการเดินจับมือ การเดินโอบกอด การจูบ การเล้าโลม และการร่วมเพศ ถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนสหศึกษา เมื่อเปรียบเทียบวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนหญิงล้วนกับวัยรุ่นโรงเรียนสหศึกษาพบว่ามีจรรยาวิพากษ์แตกต่างกันในพฤติกรรมการจูบ การเล้าโลมและการร่วมเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยวัยรุ่นโรงเรียนสหศึกษามีความเห็นว่าการจูบ การเล้าโลม และการร่วมเพศ ถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนหญิงล้วน

เมื่อแยกตามแผนการเรียนพบว่าวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์ทั่วไปมีความเห็นว่าการชยหญิงรักกันนัดพบกันแล้วมีการเดินจับมือ การเดินโอบกอด การจูบ การเล้าโลม การร่วมเพศ ถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์คำนวณและวัยรุ่นที่เรียนสายวิทย์ แต่เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างแผนการเรียนกับจรรยาวิพากษ์ พบว่าแผนการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับจรรยาวิพากษ์ในกรณีที่ชายหญิงรักกันนัดพบกันแล้วมีการเดินจับมือกัน แต่แผนการเรียนมีความสัมพันธ์กับจรรยาวิพากษ์ในกรณีที่ชายหญิงรักกันนัดพบกันมีการเดินโอบกอด มีการจูบกัน การเล้าโลม การร่วมเพศ ที่ระดับ

ความสำคัญทางสถิติ .05 (ตารางที่ 24) เมื่อเปรียบเทียบวัยรุ่นที่เรียนสายวิทย์กับวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์คำนวณ พบว่าจรรยาวิพากษ์ไม่มีความแตกต่างในพฤติกรรมตั้งแต่การจับมือถึงการร่วมเพศ เมื่อเปรียบเทียบวัยรุ่นที่เรียนสายวิทย์กับวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์ทั่วไป พบว่าจรรยาวิพากษ์มีความแตกต่างในพฤติกรรมตั้งแต่การเดินโอบกอดจนถึงการร่วมเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์ทั่วไปมีความเห็นว่าพฤติกรรมการเดินโอบกอด การจูบ การเล้าโลม และการร่วมเพศ ถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นที่เรียนสายวิทย์ เมื่อเปรียบเทียบวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์คำนวณกับวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์ทั่วไป พบว่าจรรยาวิพากษ์มีแตกต่างในพฤติกรรมตั้งแต่การเดินโอบกอดถึงการร่วมเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์ทั่วไปมีความเห็นว่าพฤติกรรมการเดินจับมือ การเดินโอบกอด การจูบ การเล้าโลม และการร่วมเพศ ถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์คำนวณ

ในมุมมองความคิดจากการสัมภาษณ์วัยรุ่นหญิงสายศิลป์ทั่วไปในโรงเรียนหญิงล้วนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า การเดินจับมือกัน เดินโอบกอดกัน สามารถทำได้เพื่อเพิ่มความรักและผู้หญิงส่วนใหญ่จะชอบด้วย และมุมมองจากการสัมภาษณ์วัยรุ่นชายส่วนใหญ่ในโรงเรียนสหศึกษา มีความเห็นว่า คนรักกันสามารถเดินโอบกอดกันได้ แต่ไม่ควรถึงขั้นจูบกันหรือมีเพศสัมพันธ์กันอนาคตยังอีกยาวไกล ควรรอให้เรียนจบมีงานทำก่อน

ในขั้นที่ 3 นี้ วัยรุ่นชายยังเห็นว่า เมื่อนัดพบกันแล้วมีการจูบกันถูกต้อง 51.8% โดยให้เหตุผลว่า เมื่อรักกันแล้วมีการจูบกันก็ไม่เสียหาย แต่ไม่ควรทำในที่สาธารณะ

ในมุมมองจากการสัมภาษณ์วัยรุ่นชายส่วนใหญ่ในโรงเรียนสหศึกษามีความเห็นว่า ในเมื่อรักกันพฤติกรรมจูบเป็นการแสดงให้รู้ว่ารักและห่วงใย สร้างความมั่นใจให้กับฝ่ายหญิง

เมื่อแยกตามระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา และสถานภาพการพักอาศัย ไม่พบว่ามีความสัมพันธ์กับจรรยาวิพากษ์ในกรณีที่ชายหญิงรักกันนัดพบกันมีการการตัดสินใจจรรยาวิพากษ์ในกรณีที่ชายหญิงชอบพอกันนัดพบกันมีการเดินจับมือ การเดินโอบกอด การจูบ การเล้าโลม การร่วมเพศ แต่จะพบว่าวัยรุ่นจะยอมรับพฤติกรรมคล้ายคลึงกันในพฤติกรรมการเดินจับมือและการเดินโอบกอด

ในขั้นที่ 4 กรณีที่ชายหญิงมีการนัดพบกันที่ทั้งสองมีความรักมั่นคงต่อกันโดยไม่มีผู้อื่นวัยรุ่นหญิงเห็นว่าการเดินจับมือถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นชาย แต่เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับจรรยาวิพากษ์ ไม่พบว่าเพศมีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นในกรณีที่ชายหญิงนัดพบกัน โดยมีความรักมั่นคงต่อกันแล้วมีการเดินจับมือกัน แต่มีความสัมพันธ์ในพฤติกรรม

การเดินโอบกอด การจูบ การเล้าโลม และการร่วมเพศ โดยวัยรุ่นชายเห็นว่าถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นหญิง(ตารางที่ 5) ในขั้นนี้วัยรุ่นชายยอมรับพฤติกรรมการเดินจับมือ(94.8%) การเดินโอบกอด (83.8%) และการจูบ(68%)ว่าถูกต้อง ในขณะที่วัยรุ่นหญิงยอมรับพฤติกรรมการเดินจับมือ(95.6%) และการเดินโอบกอด(76.5%) ว่าถูกต้อง

เมื่อแยกตามประเภทของโรงเรียน วัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนหญิงล้วนเห็นว่าเมื่อนัดพบกันโดยชายหญิงมีความรักมั่นคงต่อกันแล้วมีการเดินจับมือกันถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนชายล้วนและโรงเรียนสหศึกษา เมื่อทดสอบความสัมพันธ์พบว่าประเภทโรงเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นในกรณีที่ชายหญิงนัดพบกัน โดยมีความรักมั่นคงต่อกันแล้วมีการเดินจับมือกัน แต่พฤติกรรมการเดินโอบกอด การจูบ การเล้าโลม การร่วมเพศ วัยรุ่นจากโรงเรียนชายล้วนเห็นว่าถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นจากโรงเรียนสหศึกษาและโรงเรียนหญิงล้วนทุกพฤติกรรม เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของโรงเรียนกับจรรยาวิพากษ์ พบว่าประเภทของโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับจรรยาวิพากษ์ในกรณีที่ชายหญิงนัดพบกัน โดยมีความรักมั่นคงต่อกันแล้วมีการเดินโอบกอด การจูบ การเล้าโลม การร่วมเพศ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 (ตารางที่ 20) เมื่อเปรียบเทียบระหว่างวัยรุ่นที่มาจากโรงเรียนชายล้วนกับวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนหญิงล้วนจะมีความเห็นว่าเมื่อมีการนัดพบกัน โดยมีความรักมั่นคงต่อกันแล้วมีการเดินโอบกอดกัน มีจรรยาวิพากษ์ไม่แตกต่างกัน ส่วนพฤติกรรมการจูบ การเล้าโลม การร่วมเพศ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยวัยรุ่นที่มาจากโรงเรียนชายล้วนเห็นว่าพฤติกรรมการจูบ การเล้าโลม การร่วมเพศ ถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนหญิงล้วน เมื่อเปรียบเทียบวัยรุ่นที่มาจากโรงเรียนชายล้วนกับวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนสหศึกษาในพฤติกรรมการเดินโอบกอดจนไปถึงการร่วมเพศพบว่ามีจรรยาวิพากษ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยวัยรุ่นที่มาจากโรงเรียนชายล้วนเห็นว่าพฤติกรรมการเดินโอบกอด การจูบ การเล้าโลม และการร่วมเพศ ถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนสหศึกษา เมื่อเปรียบเทียบวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนหญิงล้วนกับวัยรุ่นโรงเรียนสหศึกษาพบว่ามีจรรยาวิพากษ์แตกต่างกันในพฤติกรรมการจูบ การเล้าโลมและการร่วมเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกับวัยรุ่นโรงเรียนสหศึกษาเห็นว่าพฤติกรรมการจูบ การเล้าโลม และการร่วมเพศ ถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนหญิงล้วน

เมื่อแยกตามแผนการเรียนวัยรุ่นที่เรียนวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์ทั่วไป มีความเห็นว่าเมื่อชายหญิงนัดพบโดยมีความรักมั่นคงต่อกันแล้วมีการเดินจับมือ การเดินโอบกอด การจูบ การเล้าโลม การร่วมเพศ ถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์คำนวณและวัยรุ่นที่เรียนสายวิทย์ เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างแผนการเรียนกับจรรยาวิพากษ์ พบว่าแผนการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับการตัดสินจรรยาวิพากษ์ในกรณีที่ชายหญิงนัดพบ โดยมีความรักมั่นคงต่อกันแล้วมีการเดินจับมือกัน แต่

ต้นฉบับ หน้าขาดหาย

การเล่าโลม การร่วมเพศ โดยวัยรุ่นชายเห็นว่าถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นหญิง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 (ตารางที่ 6) วัยรุ่นชายเห็นว่า การมีพฤติกรรมทางเพศทั้ง 5 ระดับถูกต้อง เกิน 50% ในขณะที่วัยรุ่นหญิงยอมรับได้แค่การเดินจับมือ(98.1%) การเดินโอบกอด(89.8%) และการจูบกัน(68%) โดยวัยรุ่นชายให้ความเห็นว่าจะแต่งงานกันแล้วก็สามารถมีเพศสัมพันธ์กันได้ถ้ายินยอมกันทั้งสองฝ่าย วัยรุ่นหญิงให้ความเห็นว่าสังคมยังไม่ยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน ถึงแม้จะหมั้นหมายกันแล้ว แต่มีการจูบกันก็พอแล้ว

เมื่อแยกตามประเภทของโรงเรียน วัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนหญิงล้วนเห็นว่าเมื่อนัดพบกันโดยชายหญิงหมั้นหมายที่จะแต่งงานแน่นอนแล้วเดินจับมือกันถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนชายล้วนและโรงเรียนสหศึกษา เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของโรงเรียนกับจรรยาวิพากษ์พบว่าประเภทโรงเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับการตัดสินจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นในกรณีที่ชายหญิงนัดพบกัน โดยหมั้นหมายที่จะแต่งงานแน่นอน แต่พฤติกรรมการเดินโอบกอด การจูบ การเล่าโลม การร่วมเพศ วัยรุ่นจากโรงเรียนชายล้วนเห็นว่าถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นจากโรงเรียนสหศึกษาและโรงเรียนหญิงล้วนทุกพฤติกรรม เมื่อทดสอบความสัมพันธ์พบว่าประเภทของโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับการตัดสินจรรยาวิพากษ์ในกรณีที่ชายหญิงนัดพบกัน โดยหมั้นหมายที่จะแต่งงานแน่นอนแล้วมีการเดินโอบกอด การจูบ การเล่าโลม การร่วมเพศ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 (ตารางที่ 21) เมื่อเปรียบเทียบระหว่างวัยรุ่นที่มาจากโรงเรียนชายล้วนกับวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนหญิงล้วนจะมีความเห็นว่ามีเมื่อนัดพบกันโดยหมั้นหมายแต่งงานแน่นอนแล้วมีพฤติกรรมการจูบ การเล่าโลม การร่วมเพศ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยวัยรุ่นที่มาจากโรงเรียนชายล้วนเห็นว่าพฤติกรรมการจูบ การเล่าโลม และการร่วมเพศถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนหญิงล้วน เมื่อเปรียบเทียบวัยรุ่นที่มาจากโรงเรียนชายล้วนกับวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนสหศึกษา ในพฤติกรรมการจูบจนถึงการร่วมเพศพบว่ามีจรรยาวิพากษ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยวัยรุ่นที่มาจากโรงเรียนชายล้วนเห็นว่าพฤติกรรมการจูบ การเล่าโลม และการร่วมเพศถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนสหศึกษา เมื่อเปรียบเทียบวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนหญิงล้วนกับวัยรุ่นโรงเรียนสหศึกษาพบว่ามีจรรยาวิพากษ์แตกต่างกันในพฤติกรรมการเล่าโลมและการร่วมเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยวัยรุ่นที่มาจากโรงเรียนสหศึกษาเห็นว่าพฤติกรรมการเล่าโลม และการร่วมเพศถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นที่เรียนโรงเรียนหญิงล้วน

เมื่อแยกตามแผนการเรียนวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์ทั่วไป มีความเห็นว่ามีเมื่อนัดพบโดยหมั้นหมายที่จะแต่งงานแน่นอนแล้วมีการเดินจับมือ การเดินโอบกอด การจูบ การเล่าโลม การร่วมเพศ ถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์คำนวณและวัยรุ่นที่เรียนสายวิทย์ เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างแผนการเรียนกับจรรยาวิพากษ์ พบว่าแผนการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับการ

ตัดสินใจรยาวิพากษ์ในกรณีที่ชายหญิงนัดพบโดยหมั้นหมายที่จะแต่งงานแน่นอนแล้วมีการเดินจับมือและการเดินโอบกอด แต่แผนการเรียนมีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจรยาวิพากษ์ในกรณีที่ชายหญิงนัดพบโดยหมั้นหมายที่จะแต่งงานแน่นอนแล้วมีการจูบกัน การเล้าโลม การร่วมเพศ ที่ระดับความสำคัญทางสถิติ .05 (ตารางที่ 26) เมื่อเปรียบเทียบวัยรุ่นที่เรียนสายวิทย์กับวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์คำนวณ พบว่าจรรยาวิพากษ์ไม่มีความแตกต่างในพฤติกรรมตั้งแต่การจูบกันจนถึงการร่วมเพศ เมื่อเปรียบเทียบวัยรุ่นที่เรียนสายวิทย์กับวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์ทั่วไป พบว่าจรรยาวิพากษ์มีความแตกต่างในพฤติกรรมตั้งแต่การจูบกันจนถึงการร่วมเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์ทั่วไปเห็นว่าพฤติกรรมจูบกัน การเล้าโลม และการร่วมเพศถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นที่เรียนสายวิทย์ เมื่อเปรียบเทียบวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์คำนวณกับวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์ทั่วไปพบว่าจรรยาวิพากษ์มีแตกต่างในพฤติกรรมจูบกัน การเล้าโลม และการร่วมเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์ทั่วไปเห็นว่าพฤติกรรมจูบกัน การเล้าโลม และการร่วมเพศถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์คำนวณ

เมื่อแยกตามระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา และสถานภาพการพักอาศัย ไม่พบว่ามีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจรยาวิพากษ์ในกรณีที่ชายหญิงนัดพบกันโดยหมั้นหมายที่จะแต่งงานแน่นอน แล้วมีการเดินจับมือ การเดิน โอบกอด การจูบ การเล้าโลม และการร่วมเพศ แต่จะพบว่าวัยรุ่นจะยอมรับพฤติกรรมคล้ายคลึงกันในพฤติกรรมเดินจับมือ การเดินโอบกอด และการจูบกัน

จากมุมมองความคิดในการสัมภาษณ์วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ถึงจะแต่งงานกันแน่นอน แต่อนาคตไม่มีใครคาดเดาได้ ถ้าเกิดอุบัติเหตุขึ้น ผู้ชายเสียชีวิต และถ้าเราเสียตัวไปแล้วจะเป็นตราบาปในใจตลอดเวลาทำให้ไม่มีความสุข ฉะนั้นควรมีเพศสัมพันธ์เมื่อแต่งงานแล้วเท่านั้น และจากมุมมองความคิดจากการสัมภาษณ์วัยรุ่นชายส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า จะแต่งงานกันอยู่แล้ว พฤติกรรมทางเพศเหล่านี้ต้องมีอยู่แล้ว ไม่เป็นเรื่องเสียหาย แต่เมื่อถามวัยรุ่นชายว่าต้องการให้เจ้าสาวของคุณเป็นหญิงสาวพรหมจรรย์หรือไม่ วัยรุ่นชายตอบว่าต้องการทุกคน

สรุปแล้ววัยรุ่นชายมีการตัดสินใจรยาวิพากษ์เกี่ยวกับพฤติกรรมนัดพบระหว่างชายหญิงถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นหญิงทุกระดับขั้นของความสัมพันธ์ โดยวัยรุ่นชายจะยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ได้ถูกต้องเมื่อชายหญิงหมั้นหมายจะแต่งงานกันแล้วแน่นอน ส่วนวัยรุ่นหญิงจะยอมรับพฤติกรรมทางเพศสูงสุดได้แก่การจูบกัน ซึ่งจากการสัมภาษณ์เชิงลึกเมื่อถามถึงเวลาที่สมควรจะมีเพศสัมพันธ์ได้ วัยรุ่นชายส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าเมื่อเรียนจบ มีงานทำสามารถรับผิดชอบตัวเองได้จึงจะมีเพศสัมพันธ์ได้ ส่วนวัยรุ่นหญิงทุกคนมีความคิดเห็นว่าเมื่อแต่งงานแล้วเท่านั้นจึงจะมีเพศสัมพันธ์ได้ และจากการสัมภาษณ์เชิงลึกเมื่อถามถึงความคิดเห็นว่าผู้หญิงจะต้องรักษาพรหมจรรย์ไปถึงวัน

แต่งงานหรือไม่ วัยรุ่นชายทุกคนตอบว่าไม่จำเป็น เพราะการแต่งงานต้องขึ้นอยู่กับนิสัยใจคอเข้ากันได้หรือไม่และผู้หญิงเป็นคนตีความรับผิดชอบ ส่วนวัยรุ่นหญิงตอบว่าจำเป็นทุกคนที่จะต้องบริสุทธิ์ไปจนถึงวันแต่งงาน เพราะเป็นการรักษาศักดิ์ศรีของตนเอง เพิ่มคุณค่าให้ตนเอง ผู้ชายจะได้ภูมิใจที่ได้เรามาเป็นภรรยา

เมื่อระดับความสัมพันธ์ลึกซึ้งยิ่งขึ้นวัยรุ่นทั้งชายและหญิงจะเห็นว่าการมีพฤติกรรมทางเพศเป็นสิ่งที่ถูกต้องเพิ่มมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Roche และ Ramsbey (1993) ที่พบว่าฝ่ายชายจะยอมรับหรือคาดว่าจะเกิดพฤติกรรมการกอด การจูบ ไปจนถึงการมีเพศสัมพันธ์ ในแต่ละระดับความสัมพันธ์มากกว่าฝ่ายหญิง โดยใน 3 ชั้นแรกฝ่ายชายคิดว่า ควรมีเพศสัมพันธ์กับฝ่ายหญิงได้ถ้ามีการนัดพบกันตามลำพังเป็นเวลานาน และคิดว่าการมีเพศสัมพันธ์ในช่วงเวลาของการนัดพบไม่ได้เกี่ยวข้องกับความรู้สึกใคร่กับฝ่ายหญิง ส่วนฝ่ายหญิงเห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์ควรเริ่มในชั้นที่ 4 คือการนัดพบที่ทั้งสองมีความรักมั่นคงต่อกันแน่นอน ซึ่งเป็นการแสดงความรักต่อฝ่ายชาย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของ Knox และ Wilson (1981) ที่พบว่านักศึกษาชายคาดว่าจะมีพฤติกรรมการกอดจูบ การเล้าโลม และการมีเพศสัมพันธ์ในการนัดพบเพียงแค่ 1-2 ครั้งแรกของการนัดพบ แต่ในนักศึกษาหญิงคาดว่าจะมีเพศสัมพันธ์เมื่อมีการนัดพบมากกว่า 6 ครั้งขึ้นไปซึ่งเป็นการมีความสัมพันธ์ที่มีความมั่นคงแน่นอนแล้ว แต่ในการศึกษาของผู้วิจัยเองพบว่าวัยรุ่นหญิงยอมรับพฤติกรรมทางเพศสูงสุดได้เพียงแค่การกอดจูบ ยังไม่ยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงาน และวัยรุ่นชายยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ได้ในชั้นที่ 5 ซึ่งทั้งนี้อาจเป็นเพราะวัยรุ่นตะวันตกสามารถแสดงพฤติกรรมทางเพศได้อิสระกว่าวัยรุ่นไทย และวัยรุ่นไทยยังมีการยึดมั่นในศีลธรรมมากกว่าวัยรุ่นตะวันตก ดังเช่นในการศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติของวัยรุ่นไทย อังกฤษ อเมริกัน ของ Wohl และ Dunlop (1970) ใช้วิธีการศึกษาโดยให้กลุ่มตัวอย่างแสดงความคิดเห็นต่อพฤติกรรมของตัวละครแต่ละตัวที่แสดงออกมา ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาไทยไม่เห็นด้วยกับการที่ผู้หญิงจะไปหาผู้ชายก่อน โดยให้ความคิดเห็นว่าเป็นการกระทำไม่เหมาะสม น่าอับอาย ไม่ควบคุมตัวเอง และนักศึกษาไทยเห็นว่าควรมีพฤติกรรมในเรื่องเพศให้ถูกต้องตามหลักศีลธรรมมากกว่านักศึกษาตะวันตก ทั้งนี้เพราะในสังคมไทยมีวัฒนธรรมที่ค่อนข้างเข้มงวดกับผู้หญิง คือ ครอบครัวยุคใหม่และสังคมไทยทั่วไปมักจะสอนให้ผู้หญิงต้องรักษานวลสงวนตัว ไม่ชิงสุกก่อนห่าม ไม่อนุญาตให้ผู้หญิงพูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องเพศ และต้องไม่แสดงความต้องการทางเพศอย่างเปิดเผย (นงลักษณ์ เอ็มประดิษฐ์ และคณะ, 2540) ตลอดจนบิดามารดา พยายามอบรมบ่มนิสัยให้ลูกสาวเป็นที่ชมเชยและได้รับการยกย่องจากสังคมและรางวัลที่ได้รับจากสังคมจะช่วยกระตุ้นหรือเป็นแรงจูงใจที่จะช่วยส่งเสริมให้ผู้หญิงไทยปฏิบัติตามแบบแผนของวัฒนธรรมไทย ถ้าผู้หญิงประพฤติตนผิดไปจากบรรทัดฐานของสังคม ดูเหมือนสังคมจะลงโทษรุนแรงกว่าชาย (ชลธิ ฤกษ์ประดิษฐ์, 2527) ซึ่ง

สอดคล้องกับการศึกษาของ รัชณี วิเศษสังข์ (2518) ซึ่งศึกษาถึงจรรยาวิพากษ์ของเด็กวัยรุ่นเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง พบว่าการตัดสินใจพฤติกรรมที่ชายหญิงปฏิบัติต่อกันในลักษณะต่าง ๆ เช่น โอบกอดกันในที่ลับตา ได้เสียกันโดยไม่คิดแต่งงานกัน ฯลฯ พบว่าเด็กวัยรุ่นชายเห็นด้วยกับพฤติกรรมที่ชายหญิงแสดงต่อกันเหล่านั้นมากกว่าเด็กวัยรุ่นหญิง ซึ่งการที่ผลวิจัยเป็นเช่นนี้ เนื่องจากสังคมกำหนดบทบาทผู้หญิงให้อยู่ในกรอบของประเพณีที่ดั้งเดิม และผู้หญิงมีแนวโน้มที่จะเห็นด้วยหรืออยู่ใต้บรรทัดฐานทางสังคมมากกว่าผู้ชาย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วัลลภ พุ่มพะวง (2514) ซึ่งได้ศึกษาวิจัยความคิดเห็นของคนไทยเกี่ยวกับความเป็นพลเมืองดี พบว่า ชายและหญิงมีความคิดเห็นแตกต่างกันในเรื่องของประเพณีที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 คือ ผู้หญิงมีแนวโน้มที่จะปฏิบัติและเห็นความสำคัญของกรอบประเพณีมากกว่าผู้ชาย

Moore และ Rosenthal (1993) ได้กล่าวว่าเพศชายจะมีเจตคติในมุมเปิด (Liberal Attitude) เกี่ยวกับเรื่องเพศมากกว่าหญิง และคิดว่าผู้ชายสามารถทำสิ่งต่างๆเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศได้มากกว่าผู้หญิง เช่น ผู้ชายสามารถมีแฟนได้หลายคน แต่ถ้าผู้หญิงมีแฟนหลายคนถือเป็นเรื่องเสียหาย ซึ่งสอดคล้องกับ Eggleston, Jackson และ Hardee (1999) ที่ได้ศึกษาเจตคติและพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในจาไมก้าอายุ 11-14 ปี จำนวน 945 คน พบว่า การเที่ยวกลางคืน การจับมือถือแขน การเดินโอบกอดตลอดจนการมีเพศสัมพันธ์ไม่ถือเป็นเรื่องเสียหายสำหรับผู้ชาย แต่เป็นเรื่องเสียหายสำหรับผู้หญิง

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าวัยรุ่นชายจะมีจรรยาวิพากษ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการนัดพบระหว่างชายหญิงถูกต้องสูงกว่าวัยรุ่นหญิง แต่อย่างไรก็ตามวัยรุ่นทั้งชายและหญิงไทยยังคงตระหนักใน ความสำคัญของศีลธรรม จริยธรรม ค่านิยม ประเพณีในเรื่องเพศซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีจริยธรรมของ Kohlberg (1970) ที่ว่าวัยรุ่นใช้หลักการกระทำตามหน้าที่เป็นการตัดสินใจกระทำตามระเบียบของสังคม และเพื่อคงไว้ซึ่งระเบียบประเพณีอันดีจากการที่วัยรุ่นส่วนมากยังไม่เห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน ถึงแม้ว่าคู่ชายหญิงจะหมั่นหมายแต่งงานกันแน่นอน

นอกจากนี้พบว่าแผนการเรียนมีความสัมพันธ์กับจรรยาวิพากษ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการนัดพบระหว่างชายหญิง โดยวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์ทั่วไปมีการตัดสินใจจรรยาวิพากษ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการนัดพบระหว่างชายหญิงว่าถูกต้องสูงกว่าวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์คำนวณ และวัยรุ่นที่เรียนสายวิทยาศาสตร์ ตามลำดับ เนื่องจากกระบวนการเรียนรู้ทางวิทยาศาสตร์เป็นหลักสูตรที่มุ่งเน้นให้ศึกษาในเรื่องของการคิด การค้นคว้า การคำนวณ การทดลอง พิสูจน์ให้เห็นอย่างประจักษ์ ทำให้ นักเรียนมีกระบวนการทางความคิด มุ่งเน้นไปด้านของเหตุและผล แต่ในสายศิลป์ทั่วไปจะมุ่งเน้นไปที่ภาษา วรรณคดี ทำให้นักเรียนมีกระบวนการคิดไปทางด้านจินตนาการ มนุษยสัมพันธ์ ทำให้มี โอกาสใกล้ชิดกับเพศตรงข้ามได้มากกว่า และเนื่องจากการเรียนสายวิทยาศาสตร์จะมีชั่วโมงเรียนที่

มากกว่าสายศิลป์ทั่วไป ทำให้วัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์ทั่วไปมีเวลาว่างมากกว่าทำให้เฝ้าต่อการทำงานไป ทำกิจกรรมอื่นๆที่ทำให้มีการสร้างความสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามได้มากกว่า จึงทำให้วัยรุ่นสายศิลป์ทั่วไปมีการตัดสินใจรยาวิพากษ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการณ์ดพบระหว่างชายหญิงถูกต้องกว่าแผนการเรียนอื่น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ สุรศักดิ์ เอี่ยมเก็บ (2541) ได้ศึกษาทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสกับบุคคลที่คาดหวังจะสมรสด้วย ของนักศึกษามหาวิทยาลัย พบว่า นักศึกษาที่ไม่ได้เรียนสาขาทางด้านวิทยาศาสตร์ มีทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ในทางเห็นด้วยมากกว่านักศึกษาที่เรียนสาขาทางด้านวิทยาศาสตร์

นอกจากนี้ยังพบว่าประเภทของโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นที่เรียน โรงเรียนชายล้วน โดยวัยรุ่นในโรงเรียน โรงเรียนชายล้วนจะมีการตัดสินใจรยาวิพากษ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการณ์ดพบระหว่างชายหญิงถูกต้องสูงกว่าวัยรุ่นที่เรียน โรงเรียนสหศึกษาและวัยรุ่นที่เรียน โรงเรียนหญิงล้วน เนื่องจากสังคมยอมรับให้ผู้ชายมีอิสระทำอะไรที่เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศมากกว่าผู้หญิง เช่น การเดินควงสาวได้ไม่ซ้ำหน้า ทำวัยรุ่นชายในโรงเรียนชายล้วนยอมรับเรื่องนี้มากกว่าผู้หญิงและสังคมเห็นว่าการที่ผู้ชายทำเรื่องเหล่านี้ไม่เป็นเรื่องเสียหายด้วย เพราะสังคมส่วนใหญ่คิดว่าการที่ผู้ชายมีประสบการณ์ทางเพศไม่เสียหายแต่ผู้หญิงไม่ควรทำ จึงทำให้ผลการวิจัยออกมาเป็นแบบนี้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ชุติพร อินทรไพบูลย์ (2536) ที่พบว่านักเรียน โรงเรียนชายล้วนจะเห็นด้วยกับการที่ชายหญิง โอบกอดกันในที่สาธารณะและการมีคูรักหลายๆ คนในเวลาเดียวกันมากกว่านักเรียน โรงเรียนสหศึกษาและนักเรียน โรงเรียนหญิงล้วน ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างวัยรุ่นชายจาก โรงเรียนชายล้วนกับวัยรุ่นชายจาก โรงเรียนสหศึกษา และวัยรุ่นหญิงจาก โรงเรียนหญิงล้วนกับวัยรุ่นจาก โรงเรียนสหศึกษา พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กัน ที่เป็นเช่นนี้ เพราะทัศนคติของเพศเดียวกันจะคล้ายคลึงกัน ทัศนคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ ซึ่งถ้าเป็นเพศเดียวกันจะมีโอกาสเกิดทัศนคติที่คล้ายกัน (สุชา จันท์อม, 2539)

นอกจากนี้ผลการศึกษาไม่พบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างการตัดสินใจรยาวิพากษ์กับระดับการศึกษาของบิดามารดาทั้งนี้เพราะรยาวิพากษ์เป็นพฤติกรรมสังคมที่เป็นผลของการอบรมสั่งสอนปลูกฝังแนวประพฤติจากบิดามารดา อันสืบเนื่องมาจากค่านิยมของบิดามารดามากกว่าระดับการศึกษาของบิดามารดา ซึ่ง McCary (1973 อ้างถึงใน ใจทิพย์ พวงทอง, 2540) กล่าวว่า พฤติกรรมทางเพศของบุคคลเป็นผลมาจากทัศนคติในเรื่องเพศของบุคคลนั้น ซึ่งทัศนคติในเรื่องเพศมาจากการอบรมเลี้ยงดูมาจากครอบครัวและถ้าได้รับความรู้ในเรื่องเพศจากครอบครัวในลักษณะใดก็จะมีทัศนคติในลักษณะนั้น อันจะส่งผลต่อการมีพฤติกรรมในเรื่องเพศด้วย Harlow (1974) ได้กล่าวว่า แม้พฤติกรรมทางเพศจะขึ้นอยู่กับกระบวนการทางชีววิทยา แต่ความต้องการทางเพศก็ได้รับอิทธิพล

อย่างสูงจากการอบรมเลี้ยงดูและกระบวนการขัดเกลาทางสังคม ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้ระดับการศึกษาของบิดามารดาไม่มีความสัมพันธ์กับจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นเมื่อมีการนัดพบกันระหว่างชายหญิง เพราะการอบรมสั่งสอนขึ้นกับค่านิยมของสังคมมากกว่าอยู่ที่ระดับการศึกษาของบิดามารดา

เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการพักอาศัยกับจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นพบว่า สถานภาพการพักอาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฐวดี วิชิธรรม (2539) ที่พบว่านักเรียนที่มีสถานภาพครอบครัวและการอยู่อาศัยแตกต่างกันจะมีทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้พบว่าการพักอาศัยอยู่กับใครไม่สำคัญเนื่องจากส่วนใหญ่วัยรุ่นจะรวมตัวกันที่โรงเรียน และผู้ที่มีอิทธิพลต่อวัยรุ่นคือเพื่อน เพราะปัจจุบันบิดามารดาจะทำงานกันเพื่อให้เพียงพอสำหรับการดำรงชีพจึงมีเวลาดูแลลูกน้อยลง เมื่อมีปัญหาจึงมักพูดคุยปรึกษากับเพื่อนดังนั้นจะเห็นได้ว่าเพื่อนมีอิทธิพลต่อวัยรุ่นมากซึ่ง สุชา จันทรธรม (2539) กล่าวว่า การคบเพื่อนของวัยรุ่นมีความสำคัญและมีความหมายต่อวัยรุ่นมาก วัยรุ่นจะรู้สึกว่ามีเพื่อนมีความจำเป็นและจะขาดเสียไม่ได้ในการประกอบกิจกรรมอะไรก็ตาม และ สุพัตรา สุภาพ (2526) กล่าวว่าเพื่อนมีอิทธิพลต่อความรู้สึกนึกคิดและการปฏิบัติตนของวัยรุ่นโดยวัยรุ่นพยายามที่จะยอมรับและคล้อยตามความคิดเห็นการกระทำทุกอย่างของเพื่อน เพื่อให้เพื่อนยอมรับซึ่งถ้ากลุ่มเพื่อนที่ดีจะเป็นกำลังใจและชักจูงเพื่อนไปในทางที่ถูกต้องเหมาะสม หากกลุ่มเพื่อนมีการประพฤติตัวไม่ดีไม่เหมาะสมหรือมีทัศนคติเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นว่าเป็นสิ่งปกติ ชอบเที่ยวสถานเริงรมย์ ดื่มสุรา อ่านหนังสือลามก ก็อาจเป็นสิ่งชักนำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนได้ Miller (1979 อ้างถึงใน พรทิพย์ วงศ์เพชรสง่า , 2528) ได้กล่าวว่า พ่อแม่เป็นกลุ่มอ้างอิงเบื้องต้น (primary reference group) ของบุคคลตั้งแต่เกิด แต่เมื่อเข้าสู่ช่วงวัยรุ่น กลุ่มเพื่อนจะเพิ่มความสำคัญเหนือบุคคลอื่น และแม้วัยรุ่นจะพักอาศัยอยู่กับบิดามารดาหรือไม่ก็ตาม แต่การอบรมสั่งสอน การเลี้ยงดูที่จะเป็นสิ่งที่ส่งผลกับวัยรุ่นมากกว่า หากบิดามารดาอยู่รวมกันกับวัยรุ่น แต่ไม่สนใจหรือเอาใจใส่ในการอบรมเลี้ยงดูก็ไม่ต่างกับวัยรุ่นที่บิดามารดาไม่อยู่รวมกัน (กรองทิพย์ จันแยม , 2538)

สรุปแล้วการพักอาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นเกี่ยวกับพฤติกรรมการนัดพบระหว่างชายหญิง